

Lieta C-821/21

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2021. gada 24. decembris

Iesniedzējtiesa:

Juzgado de Primera Instancia de Fuengirola (Spānija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2021. gada 3. decembris

Prasītājs:

NM

Atbildētājas:

Club La Costa (UK) PLC, filiāle Spānijā

CLC Resort Management LTD

Midmark 2 LTD

CLC Resort Development LTD

European Resorts & Hotels, S. L.

Pamatlietas priekšmets

Spānijas tiesu starptautiskā jurisdikcija un strīda priekšmetam piemērojamās tiesības – Briseles I regula un Romas I regula – Daļlaika lietojuma tiesību līgums – Patērētāju līgumi

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu par interpretāciju – LESD 267. pants – Briseles I regulas un Romas I regulas interpretācija – Patērētāju līgums

Prejudiciālie jautājumi

Saistībā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 1215/2012 (2012. gada 12. decembris):

Pirmais. *Vai tādu patērētāju līgumu gadījumā, kuriem ir piemērojams Briseles I regulas 18. panta 1. punkts, minētajai regulai atbilst interpretācija, saskaņā ar kuru šajā tiesību normā izmantotā vārdkopa “otra līgumslēdzēja puse” ietver tikai līguma faktisko parakstītāju, tādējādi, ka tā nevar ietvert fiziskas vai juridiskas personas, kas nav līguma faktiskās parakstītājas?*

Otrais. *Ja vārdkopa “otra līgumslēdzēja puse” ir interpretējama tādējādi, ka tā ietver tikai līguma faktisko parakstītāju, ja gan patērētāja dzīvesvieta, gan “otras līgumslēdzējas puses” reģistrācijas vieta ir ārpus Spānijas, vai Briseles I regulas 18. panta 1. punktam atbilst interpretācija, saskaņā ar kuru Spānijas tiesu starptautisko jurisdikciju nevar noteikt fakts, ka uzņēmēju grupa, kurai pieder “otra līgumslēdzēja puse”, ietver sabiedrības ar domicilu Spānijā, kuras nepiedalījās līguma parakstīšanā vai kuras parakstīja citus, atšķirīgus līgumus no tiem, kurus ir lūgts atzīt par spēkā neesošiem?*

Trešais. *Ja “otra līgumslēdzēja puse”, uz kuru ir norāde Briseles I regulas 18. panta 1. punktā, pierāda, ka tās domicils ir Apvienotajā Karalistē saskaņā ar regulas 63. panta 2. punktu, vai minētajai tiesību normai atbilst interpretācija, saskaņā ar kuru tādējādi noteikts domicils ierobežo izvēles iespēju, kas var tikt īstenota saskaņā ar 18. panta 1. punktu? Un papildus tam, vai minētajai tiesību normai atbilst interpretācija, saskaņā ar kuru tajā nav paredzēta tikai “faktiska prezumpcija” vai tas, ka šī prezumpcija tiek atspēkota, ja “otra līgumslēdzēja puse” veic savu darbību ārpus sava domicila jurisdikcijas, vai arī, ka “otrai līgumslēdzējai pusei” ir pienākums pierādīt, ka tās saskaņā ar minēto tiesību normu noteiktais domicils atbilst vietai, kurā tā īsteno savu darbību?*

Saistībā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 593/2008 (2008. gada 17. jūnijs):

Ceturtais. *Vai tādu patērētāju līgumu gadījumā, kuriem ir piemērojama Romas I regula, minētās regulas 3. pantam atbilst interpretācija, saskaņā ar kuru ir spēkā un piemērojami tie piemērojamo tiesību noteikšanas noteikumi, kas ir iekļauti pušu parakstītā līguma “vispārīgajos noteikumos” vai kas ir iekļauti atsevišķā dokumentā, uz kuru līgumā ir konkrēta norāde un kura izsniegšana patērētājam ir apliecināta?*

Piektais. *Vai tādu patērētāju līgumu gadījumā, kuriem ir piemērojama Romas I regula, minētās regulas 6. panta 1. punktam atbilst interpretācija, saskaņā ar kuru uz šo tiesību normu var atsaukties gan patērētājs, gan otra līgumslēdzēja puse?*

Sestais. *Vai tādu patērētāju līgumu gadījumā, kuriem ir piemērojama Romas I regula, minētās regulas 6. panta 1. punktam atbilst interpretācija,*

saskaņā ar kuru, ja ir izpildīti tajā paredzētie nosacījumi, šajā tiesību normā norādītās tiesības katrā ziņā tiks piemērotas prioritāri salīdzinājumā ar 6. panta 3. punktā norādītajām tiesībām, lai arī pēdējās minētās tiesības konkrētajā gadījumā varētu būt labvēlīgākas patērētājam?

Judikatūra un atbilstošās Savienības tiesību normas

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (Brisele I):

7. panta (“Īpašā jurisdikcija”) 5. punkts.

17. panta (“Jurisdikcija attiecībā uz patērētāju līgumiem”) 1. punkta c) apakšpunkts.

18. panta 1. punkts.

19. pants.

24. panta (“Izņēmuma jurisdikcija”) 1. punkta pirmā daļa.

25. panta (“Vienošanās par jurisdikciju”) 1. punkts.

63. panta (“Vispārīgi noteikumi”) 1. un 2. punkts.

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 593/2009 (2008. gada 17. jūnijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (Roma I):

3. panta (“Izvēles brīvība”) 1. punkts.

4. panta (“Piemērojami tiesību akti, ja nav izdarīta izvēle”) 1. un 4. punkts.

6. pants (“Patērētāju līgumi”).

10. panta (“Piekrišana un spēkā esamība pēc būtības”) 1. punkts.

Līgums par Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes izstāšanos no Eiropas Savienības un Eiropas Atomenerģijas kopienas (OV 2019, C 384, 1. lpp.).

66. panta a) punkts; 67. panta 1. punkta a) apakšpunkts un 126. pants.

Līgums par Eiropas Savienības darbību, 81. pants.

Tiesas spriedums, 1970. gada 17. decembris, *Handelsgesellschaft*, lieta 11/70.

Atbilstošās valsts tiesību normas

Real Decreto Legislativo 1/2007, de 16 de noviembre, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley General para la Defensa de los Consumidores y Usuarios [2007. gada 16. novembra Dekrētlikums 1/2007 par Vispārējā likuma par patērētāju un lietotāju aizsardzību pārskatīšanu].

67. pants “Starptautisko privāttiesību normas”.

Ley 4/2012, de 6 de julio de contratos de aprovechamiento por turno de bienes de uso turístico [2012. gada 6. jūlija Likums 4/2012 par daļlaika lietojuma tiesību līgumiem].

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 NM kungs, Lielbritānijas pilsonis ar pastāvīgo dzīvesvietu Apvienotajā Karalistē (UK), 2018. gada 6. oktobrī Spānijā noslēdza daļlaika lietojuma tiesību līgumu, uz ko attiecas 2012. gada 6. jūlija Likums 4/2012. Līguma noslēgšanā piedalījās arī NM sieva, kura tāpat ir Lielbritānijas pilsone ar pastāvīgo dzīvesvietu Apvienotajā Karalistē, kā arī sabiedrība *Club La Costa (UK) PLC* – Apvienotajā Karalistē reģistrēta Lielbritānijas sabiedrība, kas veic komercdarbību Spānijā un citās valstīs, arī Apvienotajā Karalistē – ar savas filiāles Spānijā starpniecību.
- 2 Minētajā līgumā ir ietverts šāds noteikums (“S” noteikums): “Šo līgumu interpretēt saskaņā ar Apvienotās Karalistes tiesībām un tas ir ekskluzīvā Apvienotās Karalistes tiesu jurisdikcijā. Šā Līguma parakstītājas puses neatsaucami ievēro pienākumu nosūtīt paziņojumu pa pastu uz zemāk norādītajām adresēm vai jebkurā citā veidā, kas atļauts Anglijas un Velsas tiesību aktos.”
- 3 NM cēla iesniedzējtiesā prasību atzīt iepriekš minēto līgumu par spēkā neesošu un lūdzot atmaksāt samaksātās summas. Prasība ir vērsta ne tikai pret otru līgumslēdzēju pusi, *Club La Costa (UK) PLC*, bet arī pret četrām citām sabiedrībām, trīs no kurām arī ir Lielbritānijā reģistrētas sabiedrības, un ceturtā – Spānijā reģistrēta sabiedrība (*European Resorts & Hotels, S. L.*). Šīs četras pēdējās minētās sabiedrības atbildētājas piedalījās nevis līguma – pamatlietas strīda priekšmeta parakstīšanā, bet citu līgumu – kurus savukārt neparakstīja *Club La Costa (UK) PLC* – parakstīšanā.
- 4 Pamatlietā ir jāatrisina jautājums – kas izrādījās strīdīgs – par to, vai Spānijas tiesām ir jurisdikcija skatīt tādu prasību kā pamatlietā. Tāpat arī ir jānosaka, kādas ir piemērojamās tiesības, jo saskaņā ar Spānijas procesuāltiesisko regulējumu, ja ir piemērojamas ārvalstu tiesības, tad pusei, kura tās vēlas izmantot, ir jāpierāda šā regulējuma esamība un saturs. Spānijas tiesību aktos ir noteikts arī ārvalstu tiesību pierādījumu pieļaušanas režīms saskaņā ar atbilstības un lietderības principiem.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 5 Saņēmis no iesniedzējtiesas jautājumu par prejudiciālas tiesvedības ierosināšanas Eiropas Savienības Tiesā lietderību, prasītājs iebilda pret prejudiciālās tiesvedības ierosināšanu, savukārt sabiedrības atbildētājas pauda savu atbalstu tai.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 6 Nav apstrīdams, ka Eiropas Savienības tiesību būtiskie noteikumi par jurisdikcijas noteikšanu ir ietverti Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) (turpmāk tekstā – “Briseles I regula”), kā arī Līgumā par Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes izstāšanos no Eiropas Savienības un Eiropas Atomenerģijas kopienas, atbilstoši kuram Briseles I regulas noteikumi tiks piemēroti Apvienotajā Karalistē attiecībā uz tiesas procesiem, kuri sākti pirms pārejas perioda beigām, kas noslēdzās 2020. gada 31. decembrī (Līguma 67. panta 1. punkta a) apakšpunkts un 126. pants).
- 7 Nav apstrīdams arī tas, ka Savienības tiesību būtiskie noteikumi par piemērojamās tiesību normas noteikšanu ir ietverti Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 593/2009 (2008. gada 17. jūnijs) (Roma I), kā arī Līgumā par Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes izstāšanos no Eiropas Savienības un Eiropas Atomenerģijas kopienas, atbilstoši kuram Romas I regulas noteikumi tiks piemēroti Apvienotajā Karalistē attiecībā uz līgumiem, kuri noslēgti pirms pārejas perioda beigām, kas noslēdzās 2020. gada 31. decembrī (Līguma 66. panta a) punkts un 126. pants).
- 8 Tomēr iepriekš minēto tiesību normu interpretācija, ko līdz šim ir sniegušas Spānijas tiesas, it īpaši *Audiencia Provincial de Málaga* (Malagas provinces tiesa, Spānija), ir bijusi atšķirīga un mainīga, tādējādi, ka strīdos ar vienu to pašu priekšmetu, kuros bija jāatrisina jautājums par tiesas starptautisko jurisdikciju skatīt prasības par līgumu spēkā neesamību un izrietošos atmaksas prasījumus, dažos gadījumos Spānijas tiesu jurisdikcija tika atzīta un citos – noraidīta.

Regulas Nr. 1215/2012 (Brisele I) interpretācija

- 9 Jau pašā sākumā ir jāievēro, ka judikatūrā ir bez šaubām atzīts, ka pamatlietā apstrīdētais līgums nav nedz līgums par lietu tiesībām saistībā ar nekustamo īpašumu, nedz nekustamā īpašuma nomas/īres līgums, līdz ar ko nav piemērojama Briseles I regulas 24. panta 1) punktā minētā speciālā tiesa, saskaņā ar ko ekskluzīva jurisdikcija – neņemot vērā pušu domicilu – jautājumos par lietu tiesībām saistībā ar nekustamo īpašumu un nekustamā īpašuma nomu/īri ir tās dalībvalsts tiesām, kurā atrodas nekustamais īpašums.
- 10 Tāpat ir arī atzīts, ka līgums – strīda priekšmets – ietilpst Briseles I regulas 17. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētajā *patērētāju līgumu* kategorijā, kam piemēro tiesas noteikšanas normu, kas paredzēta 18. panta 1. punktā, kura formulējums ir šāds: “*patērētājs var celt prasību pret otru līgumslēdzēju pusi vai*

nu tās dalībvalsts tiesās, kurā ir minētās puses domicils, vai arī, neatkarīgi no otras līgumslēdzējas puses domicila vietas, patērētāja domicila vietas tiesās”. Pār šo tiesu var prevalēt tikai tā tiesa, kas noteikta saskaņā ar skaidri izteiktu vienošanos par jurisdikciju, ja vien, atbilstoši Briseles I regulas 19. pantam, šī vienošanās ir panākta pēc strīda rašanās.

- 11 Šajā punktā interpretācijas strīds rodas saistībā ar jautājumu par *otras līgumslēdzējas puses domicila vietas*, uz kuru ir atsauce Briseles I regulas 18. panta 1. punktā, identifikāciju.
- 12 Briseles I regulas 62. pantā ir aplūkots šis jautājums, jo panta 1. punktā ir noteikts, ka, lai noteiktu, vai puses domicils ir dalībvalstī, kuras tiesā ir celta prasība, tiesa piemēro savus tiesību aktus, un panta 2. punktā, ka, ja puses domicils nav dalībvalstī, kuras tiesā ir celta prasība, tad, lai noteiktu, vai puses domicils ir citā dalībvalstī, tiesa piemēro minētās dalībvalsts tiesību aktus. Tomēr, ja otra līgumslēdzēja puse ir juridiska persona, tās pašas regulas 63. pantā ir identificēts, ka domicils ir vietā, kur atrodas tās a) *statūtos noteiktā atrašanās vieta*; b) *galvenais birojs*; vai, c) *galvenā darbības vieta*. Konkrētāk, attiecībā uz Apvienoto Karalisti (UK), vārdkopa “*statūtos noteiktā atrašanās vieta*” ir *juridiskā adrese* (registered office) vai, ja šādas adreses nav, *inkorporācijas vieta* (place of incorporation), vai, ja šādas vietas nav, *vieta, saskaņā ar kuras tiesību aktiem veikta [sabiedrības vai juridiskās personas] izveide* (formation) (minētā 63. panta 2. punkts).
- 13 Pamatojoties uz iepriekš izklāstīto, Spānijas judikatūrā ir atzīts, ka opcija, ko Briseles I regulas 18. panta 1. punkts piešķir patērētājam, neļauj tam konfigurēt teritoriālo tiesu pēc savas vēlmes, atkāpjoties no juridiskās personas domicila, kā tas definēts tiesību normā. Faktiski runa aizvien ir par līguma *otras līgumslēdzējas puses domicilu*, nevis par kādas citas personas, kas līgumu nav slēgusi, domicilu, un šī domicila vieta ir definēta minētajā Briseles I regulas 63. pantā, ar savām īpatnībām Apvienotās Karalistes gadījumā. Pamatojoties uz šo interpretāciju, kad patērētāja dzīvesvieta nav Spānijā, Spānijas tiesu starptautiskā jurisdikcija tiek noraidīta, pirmkārt, gadījumos, kad vienīgajām juridiskajām personām atbildētājām domicils ir Apvienotajā Karalistē; otrkārt, gadījumos, kad kopā ar juridiskajām personām, kuras noslēdza līgumu – *otru līgumslēdzēju pusi* – un kuru domicils atrodas Apvienotajā Karalistē, prasība tiek vērsta pret tiesību subjektiem ar domicilu Spānijā, kuri, kaut arī pieder tai pašai uzņēmumu grupai, nav slēguši konkrēto līgumu, un, treškārt, gadījumos, kad kopā ar juridiskajām personām, kuras noslēdza līgumu un kuru domicils atrodas Apvienotajā Karalistē, prasība tiek vērsta pret tiesību subjektiem ar domicilu Spānijā, kuri noslēdza citus papildu līgumus, kas nav līgums – prasības atzīt spēkā neesamību priekšmets.
- 14 Pilnīgi atšķirīga interpretācija izriet no *otras līgumslēdzējas puses* elementa un tās domicila, kā tas definēts Briseles I regulas 63. pantā. Šajā nostājā pausts uzskats, ka minētajā tiesību normā tiek noteikta faktiska prezumpcija, tādējādi, ka *otrai līgumslēdzējai pusei* ir jāpierāda, ka tās juridiskā adrese sakrīt ar tās darbību centru, jo pretējā gadījumā, un ja tiek apliecināts, ka uzņēmumu grupa, kam šī otra

līgumslēdzēja puse pieder, veic darbības Spānijā, Spānijas tiesu starptautiskā jurisdikcija ir pamatota atbilstoši šādai minēto Briseles I regulas 18. panta 1. punkta un 63. panta interpretācijai.

- 15 Iesniedzējtiesas ieskatā, šāda interpretācija nav konsekventa ar Briseles I regulas garu un mērķi, jo sniedzas pāri atļaujai patērētājam izvēlēties savas valsts, nevis atbildētāja domicila vietas, tiesu, līdz punktam, ka viņam ir atļauts konfigurēt savu atbildētāja domicila vietu ārpus juridiskajiem konceptiem, veicot sava veida *forum shopping*.

Regulas Nr. 593/2008 (Roma I) interpretācija

- 16 Ja ES Tiesas sniegtā atbilde uz prejudiciālo jautājumu noteiks, ka jurisdikcija skatīt šo lietu piekrīt Spānijas tiesām, tomēr būtu vēl jānosaka, uz kuras tiesību normas pamata vērtēt līguma spēkā esamību vai spēkā neesamību.
- 17 Kā jau minēts, judikatūrā ir pieļauts, ka tiesību norma, kas reglamentē pamatlietā apstrīdētajam līgumam piemērojamo tiesību aktu noteikšanu, ir Romas I regula, ievērojot līguma datumu, un Līguma par Lielbritānijas izstāšanos no Eiropas Savienības atbilstošie noteikumi, kas jau minēti iepriekš. Minētās regulas noteikumu interpretācija judikatūrā ir izrādījusies atšķirīga.
- 18 Saskaņā ar Romas I regulas 3. panta 1. punktu *līgumu reglamentē tie tiesību akti, kurus izvēlas puses*. Dispozitīvi tiek piemēroti atšķirīgie kritēriji, kas paredzēti 4. pantā, kas papildināts ar šā panta 4. punkta noslēguma noteikumu, kurā ir atsauce uz *tās valsts tiesību akti[em], ar kuru tas ir visciešāk saistīts*. Kopā ar šiem vispārīgajiem noteikumiem regulā ir noteiktas īpašas tiesību normas, it īpaši attiecībā uz patērētāju līgumiem, tās 6. pantā "Patērētāju līgumi". Šai līgumu kategorijai tiek izveidots šāds režīms: Puses var izvēlēties piemērojamos tiesību aktus, tomēr šādas izvēles iznākumā patērētājam nedrīkst būt liegta aizsardzība, kas tam piešķirta ar noteikumiem, no kuriem nevar atkāpties, ievērojot patērētāju līgumiem dispozitīvi piemērojamu tiesību normu (6. panta 2. punkts). Dispozitīvi, proti, tad, ja izvēle nav izdarīta vai ja līgumā izdarīto izvēli nevar ņemt vērā, patērētāju līgumiem piemēros tās valsts tiesību aktus, kurā atrodas patērētāja pastāvīgā dzīvesvieta, ja vien otra līgumslēdzēja puse (profesionālis) alternatīvi atbilst vienai no šādām divām prasībām: a) tas īsteno savu darbību patērētāja dzīvesvietas valstī vai; b) tas īsteno savu darbību šajā valstī vai dažādās valstīs, ieskaitot šo valsti (6. panta 1. punkts). Tikai tad, ja nav agrāku kritēriju, un kā otrās pakāpes dispozitivitāti, piemēro vispārīgos kritērijus, kas noteikti 3. un 4. pantā (6. panta 3. punkts).
- 19 Nav apstrīdēts, ka minētais 6. pants ir piemērojams šajā lietā apstrīdētajam līgumam, kas šķiet liekam izdarīt secinājumu, ka šajā lietā piemērojamie tiesību akti ir Apvienotās Karalistes tiesību akti.
- 20 Saskaņā ar atšķirīgu interpretāciju judikatūrā lietās par līgumiem, kas ir identiski šīs lietas līgumam, Lielbritānijas tiesību akti nav piemērojami. Faktiski saskaņā ar

minēto judikatūru klauzula par pakļaušanu Lielbritānijas tiesību aktiem nebūtu derīga, jo runa nav par līgumu, par ko puses brīvprātīgi vienojušās, bet viena līgumslēdzēja puse to ir uzspiedusi kā līguma vispārīgo noteikumu. Paralēli, saskaņā ar to pašu interpretāciju Romas I regulas 6. panta 1. punkta noteikumus var izmantot nevis otra līgumslēdzēja puse, bet tikai patērētājs, tādējādi, ka, ja viņš nevēlas izmantot šo aizsardzību, ir katrā ziņā jāpiemēro minētās regulas 6. panta 3. punkta noteikumi, kuros ir atsauce uz tās pašas regulas 3. un 4. pantu.

- 21 Jāuzsver, pretēji iepriekšējai interpretācijai, ka, pirmkārt, nedz Romas I regula, nedz ES Tiesas judikatūra patērētāju aizsardzības jomā neliedz iekļaut klauzulas par skaidri izteiktu noteiktas jurisdikcijas izvēli vispārīgajos līguma noteikumos, ja šie noteikumi ir ietverti pušu parakstītā līgumā un tajā ir netieša, bet skaidra atsauce uz šiem noteikumiem. Otrkārt, nevar apgalvot, ka minētā 6. panta 1. punkta noteikumus var izmantot tikai patērētājs. Romas I regulā nav aplūkots neviens šāda veida ierobežojums. Drīzāk, šķiet, runa ir par abstraktu konceptu *a priori*, saskaņā ar kuru Spānijas tiesību akti, kas ir labvēlīgāki, ir jāpiemēro prioritāri salīdzinājumā ar Lielbritānijas tiesību aktiem. Šī interpretācija balstās arī uz kādu Spānijas likuma par patērētāju un lietotāju aizsardzību normu – 67. pantu, starptautisko privāttiesību jomā, kas regulē ārvalstu tiesību piemērošanu patērētājiem.
- 22 Šajā ziņā ES Tiesas judikatūrā ir noteikts, ka Eiropas tiesiskajā regulējumā iekļautie juridiskie jēdzieni ir savi un autonomi Eiropas Savienības tiesību jēdzieni, kas ir jāinterpretē, vadoties tieši no Savienības tiesību principiem, bet nekad, vadoties no valsts iekšējiem principiem, jēdzieniem vai tiesību normām (spriedums, 1970. gada 17. decembris, *Handelsgesellschaft*, 11/70).
- 23 Norādītā interpretācijas atšķirība pamato nepieciešamību noskaidrot gan Briseles I regulas, gan Romas I regulas piemērojamo tiesību normu nozīmi, kas lūgts noformulētajos prejudiciālajos jautājumos.